

Odluka:

U-III/3115/2015

Zbirni podatci

Broj odluke: U-III/3115/2015

Datum odluke: 26.10.2017

Vrsta odluke: Odluka

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Broj: U-III-3115/2015

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sutkinja Ingrid Antičević Marinović, predsjednica Vijeća te suci Mato Arlović, Snježana Bagić, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenula Zrinka Petković iz Zagreba, koju zastupa Davor Eterović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Eterović i Šarac iz Zagreba, na sjednici održanoj 26. listopada 2017. jednoglasno je donio

ODLUKU

Ustavna tužba se odbija.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Zrinka Petković, odvjetnica iz Zagreba (u daljnjem tekstu: podnositeljica) podnijela je, po punomoćniku, ustavnu tužbu protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Visoki Trgovački sud) broj: PŽ-1242/14-5 od 15. travnja 2014.

Tim rješenjem, točkom I. izreke, preinačeno je rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj: St-210/13 od 22. studenoga 2013. o obustavi stečajnog postupka na način da je odbijen prijedlog podnositeljice za otvaranje stečajnog postupka nad društvom KBM Leasing Hrvatska d. o. o. Točkom II. izreke naloženo je podnositeljici, kao predlagateljici otvaranja stečajnog postupka, da društvu KBM Leasing Hrvatska d. o. o. naknadi troškove postupka u iznosu od 95.950,00 kn.

Preostali dio osporenog rješenja (točka III. izreke s odgovarajućim obrazloženjem) ne odnosi se na pitanja koja su za podnositeljicu sporna u konkretnom slučaju.

2. Istodobno s podnošenjem ustavne tužbe podnositeljica je protiv istog rješenja podnijela reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud), na temelju članka 382. stavka 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08. i 57/11.).

Dopisom Ustavnog suda broj: U-III-3922/2014 od 8. rujna 2014. podnositeljica je obaviještena da će Ustavni sud zastati s postupkom i da je po okončanju revizijskog postupka, i ovisno o njegovom ishodu, ovlaštena predložiti nastavak ustavnosudskog postupka.

Nakon što je rješenjem Vrhovnog suda broj: Revt 279/14-2 od 25. veljače 2015. revizija odbačena kao nedopuštena, podnositeljica je podneskom - dopunom ustavne tužbe od 20. srpnja 2015., Ustavnom sudu predložila nastavak ustavnosudskog postupka. Prigovore iz ustavne tužbe istaknula je i u odnosu na rješenje Vrhovnog suda kojim je odbačena njezina revizija.

Ustavnosudski postupak je nastavljen pod brojem U-III-3115/2015.

3. U ustavnoj tužbi i njezinoj dopuni podnositeljica je navela da su joj osporenim drugostupanjskim rješenjem i rješenjem Vrhovnog suda povrijeđena ustavna prava zajamčena člancima 3., 5., 14., 18., 26, 29., 49. i 117. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

4. Ustavna tužba je pravodobna i dopuštena.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

5. Podnositeljica je Trgovačkom sudu u Zagrebu podnijela prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad trgovačkim društvom KBM Leasing Hrvatska d. o. o. Zagreb, smatrajući da postoje stečajni razlozi: nesposobnost za plaćanje i prezaduženost.

Sud je rješenjem broj: St-210/13 od 28. ožujka 2013. pokrenuo prethodni postupak radi utvrđivanja uvjeta za otvaranje

stečajna i u tom postupku provedeno knjigovodstveno-financijsko vještačenje te je podneseno izvješće privremenog stečajnog upravitelja o utvrđenom stanju dužnika.

Rješenjem broj: St-210/13 od 22. studenoga 2013. sud je utvrdio da ne postoje uvjeti za otvaranje stečajnog postupka i postupak je obustavio. Ujedno je naložio dužniku da podnositeljici naknadi troškove postupka u iznosu od 78.250,00 kn.

Protiv rješenja o obustavi postupka žalbu su podnijeli dužnik i podnositeljica.

5.1. Rješenjem Visokog trgovačkog suda broj: PŽ-1242/14-2 od 15. travnja 2014., koje podnositeljica osporava ustavnom tužbom, žalba dužnika je usvojena a žalba podnositeljice odbijena (u dijelu relevantnom za konkretan ustavnosudski postupak). Sukladno navedenom sud je preinačio prvostupanjsko rješenje o obustavi postupka na način da je odbio prijedlog podnositeljice i promijenio je odluku o troškovima postupka (naložio je podnositeljici da društvu KBM Leasing Hrvatska d. o. o. naknadi troškove postupka u iznosu od 95.950,00 kn).

U obrazloženju osporenog rješenja navodi se, u bitnome, sljedeće:

"U konkretnom slučaju predlagatelj (podnositeljica - op.Ustavnog suda) je imao tražbinu prema dužniku utemeljenu na nepravomoćnoj presudi Općinskog suda ... od 29. lipnja 2012. u iznosu od 1.114.170,14 kn s pripadajućim zateznim kamatama.

Odlukom Županijskog suda ... od 9. travnja 2013. ... navedena presuda je djelomično potvrđena i postala ovršna, dok je u značajnom dijelu preinačena i tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan za iznos od 585.631,12 kn.

Kako se predlagatelj nesporno za pravomoćno utvrđeni iznos tražbine u iznosu od 794.831,02 kn namirio u ovršnom postupku 1. srpnja 2013 ..., a za dio tražbine za koji je pravomoćno odbijen predlagatelj nije dokazao vjerojatnost postojanja tražbine bez obzira na podnijetu reviziju, to je izgubio legitimaciju za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom jer vjerojatnost vjerovnikove tražbine mora postojati i u trenutku otvaranja stečajnog postupka. Ovakav stav proizlazi i iz odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-4963/2008 od 30. ožujka 2011., objavljene u 'Narodnim novinama' broj 43/11. Dakle, i nakon što je pokrenut postupak radi utvrđivanja postojanja uvjeta za otvaranje stečajnog postupka (prethodni postupak), sud može ocjenjivati vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine, a ne samo postojanje kojeg od zakonom predviđenih stečajnih razloga za otvaranje stečajnog postupka propisanih odredbom čl.4. st. 2. SZ-a. Stoga, predlagatelj mora imati aktivnu legitimaciju tijekom cijelog prethodnog postupka, a ne samo u trenutku njegovog pokretanja. Budući da je predlagatelj tijekom postupka izgubio aktivnu legitimaciju za pokretanje stečajnog postupka, već je iz tog razloga prijedlog trebalo odbiti.

No, bez obzira na navedeno ovaj sud je utvrdio da nije ispunjena niti druga pretpostavka za otvaranje stečajnog postupka jer dužnik nije nesposoban za plaćanje ni prezadužen ..."

Visoki trgovački sud je obrazložio pravnu narav i posljedice istaknutih stečajnih razloga "nesposobnost za plaćanje" odnosno "prezaduženost" dužnika, kao i razloge zbog kojih, jednako kao i prvostupanjski sud, smatra da niti jedan od

istaknutih razloga u konkretnom slučaju ne postoji.

Također je naveo:

"Slijedom navedenog, osnovano dužnik u svojoj žalbi navodi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 53. st.9. SZ-a kada je obustavio stečajni postupak i naložio dužniku da predlagatelju naknadi trošak postupka, budući da se navedena odredba odnosi na situaciju ako se utvrdi da je dužnik do završetka prethodnog postupka postao sposoban za plaćanje. Kako je tijekom postupka nedvojbeno utvrđeno da dužnik nije bio nesposoban za plaćanje u trenutku podnošenja prijedloga, to nije bilo osnove da se postupak obustavi.

Prema navedenom prijedlog za otvaranje stečajnog postupka valjalo je odbiti, a ne obustaviti postupak.

Nadalje, prvostupanjski je sud pogrešno obvezao dužnika da predlagatelju namiri trošak postupka pozivom na istu odredbu.

Odredbom čl. 53. st. 7. SZ-a propisano je da u rješenju o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnog postupka stečajni sudac će odrediti tko je dužan snositi troškove stečajnog postupka.

S obzirom na to da je predlagatelj stečaja svoj prijedlog temeljio na postojanju dva stečajna razloga ..., s tim da niti jedan razlog nije postojao u vrijeme podnošenja prijedloga, predlagatelj je dužan naknaditi trošak postupka dužniku."

5.2. Protiv citiranog rješenja podnositeljica je podnijela izvanrednu reviziju, ukazujući, jednako kao i u ustavnoj tužbi, na sporna pravna pitanja vezana uz tumačenje naravi i pravnih posljedica stečajnih razloga "nesposobnosti za plaćanje" odnosno "prezaduženosti" dužnika.

U rješenju Vrhovnog suda kojim reviziju odbacuje kao nedopuštenu (koje podnositeljica osporava dopunom ustavne tužbe), u bitnome, ponavlja se utvrđenje Visokog trgovačkog suda da se podnositeljica u ovršnom postupku namirila za pravomoćno utvrđeni iznos tražbine u iznosu od 794.831,02 kn, dok za dio tražbine za koji je pravomoćno odbijena nije dokazala vjerojatnost postojanja tražbine te je izgubila legitimaciju za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom. Stoga Vrhovni sud zaključuje:

"Imajući na umu pitanje koje je predlagateljica naznačila u reviziji ..., prema shvaćanju ovog suda, ne radi (se) o pitanju o kojem ovisi rješenje spora. To zbog toga, jer je drugostupanjski sud preinačio prvostupanjsko rješenje i odbio prijedlog za pokretanje stečajnog postupka zbog nedostatka aktivne legitimacije predlagateljice, a pored toga i iz razloga jer je utvrđeno da stečajni dužnik nije nesposoban za plaćanje niti prezadužen ..."

III. PRIGOVORI PODNOSITELJICE

6. U opsežnoj ustavnoj tužbi i njezinoj dopuni, jednako kao i prethodno u reviziji, podnositeljica ustraje na osporavanju stajališta Trgovačkog suda u Zagrebu i Visokog trgovačkog suda da na strani dužnika ne postoji stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje niti prezaduženosti. Ističe niz knjigovodstvenih podataka o iznimno nepovoljnom financijskom stanju trgovačkog društva KBM Leasing Hrvatska d. o. o. tijekom više godina poslovanja.

Tvrdi da su joj zbog takvog pogrešnog stajališta sudova i donošenja odluka "suprotno stanju spisa", zbog pogrešne primjene mjerodavnog prava činjenice da Vrhovni sud pogreške nižestupanijskih sudova nije sankcionirao, povrijeđena brojna ustavna prava. Pored istaknutih ustavnih prava (članci 3., 5., 14., 18., 26, 29., 49. i 117. Ustava), ukazuje i na povredu prava zajamčenih člancima 6. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija).

IV. OCJENA USTAVNOG SUDA

7. Ustavni sud primjećuje da podnositeljica u svojoj ustavnoj tužbi i dopuni ustavne tužbe, kao i u reviziji, supstancijalno osporava utvrđeno činjenično stanje (i dokazuje drugačije). Konkretno, osporava utvrđenje Trgovačkog suda u Zagrebu (prihvaćeno po drugostupanjskom i revizijskom sudu) prema kojem se financijska situacija dužnika ne može smatrati nesposobnošću za plaćanje niti prezaduženošću, slijedom čega nije ispunjena jedna od temeljnih i kumulativno propisanih pretpostavki za pokretanje stečajnog postupka u smislu članka 4. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 44/96., 29/99., 129/00., 123/03., 82/06., 116/10., 25/12. i 133/12.; u daljnjem tekstu: SZ/96).

Podnositeljica navodi kako je "razvidno da činjenice nisu uopće utvrđivane od strane VTS RH koji je preinačio rješenje St-210/13 na način da se prijedlog predlagateljice odbija i nalaže se predlagateljici plaćanje troškova ..., i koji se u svojim rješenjima poziva na utvrđenja Trgovačkog suda u Zagrebu koja su suprotna utvrđenjima iz rješenja St-210/13 od 22.11.2015. g. i dokazima priležećim spisu u koji nije odgovorio na žalbene navode ...".

Također navodi da su "utvrđenja VTS RH da predlagateljica ne bi imala svojstvo vjerovnika i da dužnik ne bi bio prezadužen i nesposoban za plaćanje suprotna činjeničnom stanju spisa St-210/13 u kojem sud utvrđuje svojim rješenjem od 22.11.2015.g. da predlagateljica ima svojstvo vjerovnika" te da je "financijskom vještačenju provedenom u spisu St-210/13 utvrđeno da je dužnik prezadužen", odnosno da su utvrđenja sudova "suprotna i financijskom vještačenju priloženom uz ovu ustavnu tužbu, na koja činjenična utvrđenja VTS RH se poziva i Vrhovni sud RH prilikom donošenja spornih rješenja kao razlog za odbacivanje podnesene revizije kao nedopuštene ...".

Ustavni sud primjećuje da se, osporavajući činjenični supstrat konkretnog predmeta, podnositeljica poziva na "rješenje St-210/13 od 22.11.2015." To rješenje podnositeljica nije priložila ustavnoj tužbi, ali je očito riječ o rješenju donesenom nakon što je njezin prijedlog za pokretanje stečajnog postupka pravomoćno odbijen i nakon što je odlučeno i o reviziji - prema tome, o rješenju koje je doneseno nakon svih odluka koje podnositeljica osporava u ovom ustavnosudskom postupku.

Podnositeljica se također poziva i na financijsko vještačenje "priloženo uz ustavnu tužbu". Prema utvrđenju Ustavnog

suda, riječ je o nalazu i mišljenju vještaka za računovodstvo i financije koje je podnositeljica - samo preslike prvog i posljednjeg lista - priložila dopuni ustavne tužbe i koji je datiran s 3. srpnja 2015., dakle, koje je također nastalo nakon donošenja svih odluka osporenih u ovom ustavnosudskom postupku.

Ustavni sud je utvrdio da na posljednjem listu dokumenta vještak, 2015., iznosi mišljenje (suprotno utvrđenju Trgovačkog suda u Zagrebu iz studenoga 2013.) kako je trgovačko društvo KBM Leasing Hrvatska d. o. o. bilo prezaduženo u razdoblju od 21. veljače 2013. do 31. prosinca 2013., dok na prvom listu istog dokumenta vještak navodi kako je još 27. lipnja 2013. Trgovačkom sudu u Zagrebu bio dostavljen nalaz i mišljenje (drugog - op.) vještaka kojim je bila utvrđena prezaduženost dužnika na dane 31. prosinca 2012. i 20. svibnja 2013.

Podnositeljica time potkrepljuje svoju tvrdnju da su Trgovački sud u Zagrebu i Visoki trgovački sud postupali odnosno odlučivali "suprotno stanju spisa" - de facto da su unatoč i tada postojećeg nalaza i mišljenja vještaka prema kojem je dužnik bio prezadužen, ipak u svojim rješenjima naveli da dužnik nije prezadužen te su protuzakonito okončali postupak po prijedlogu podnositeljice obustavom odnosno, u drugom stupnju, odbijanjem prijedloga.

Ustavni sud, nadalje, primjećuje da podnositeljica u dopuni ustavne tužbe ne navodi niti dokumentira okolnosti pod kojima se u istom predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: St-210/13, dvije godine nakon donošenja pravomoćnog rješenja o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnog postupka odnosno devet mjeseci po okončanju revizijskog postupka, provodi novo vještačenje i donosi novo rješenje (od 22. studenoga 2015.) kojim se, kako tvrdi, utvrđuje "da predlagateljica ima svojstvo vjerovnika" i da je "financijskim vještačenjem provedenim u spisu St-210/13 (još 2013. - op. Ustavnog suda) utvrđeno da je dužnik prezadužen".

Osim općom naznakom da drugostupanjski sud "nije odgovorio na žalbene navode", podnositeljica se ne izjašnjava o kojim je točno žalbenim navodima riječ - konkretno, je li u žalbenom postupku istaknula kao sporno odlučivanje prvostupanjskog suda "suprotno stanju spisa" (to jest suprotno navodno izričitom nalazu vještaka o prezaduženosti dužnika, još 2013.).

S obzirom da je, prema navodima podnositeljice 2015. provedeno novo vještačenje i doneseno novo rješenje - oba povoljna za pravni položaj podnositeljice - Ustavni sud primjećuje da te okolnosti otvaraju pitanje svrsishodnosti konkretne ustavne tužbe.

7.1. Međutim, s time u vezi, Ustavni sud drži potrebnim ponoviti svoje ustaljeno stajalište da je ustavna obveza Ustavnog suda zaštita ustavnih prava podnositelja ustavnih tužbi u slučajevima kad su ta prava povrijeđena presudom suda ili drugim pojedinačnim aktom nadležnog tijela državne ili javne vlasti - no utvrđivanje činjeničnog stanja te tumačenje i primjena prava u prvom su redu zadaća nadležnih tijela državne i javne vlasti. Uloga Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje jesu li učinci određenog tumačenja odnosno primjene prava suglasni s Ustavom i jesu li u konkretnom slučaju doveli do povrede ustavnih prava podnositelja ustavne tužbe. U postupcima pokrenutim ustavnom tužbom Ustavni sud, u pravilu, ne upušta se u ispitivanje činjenica, jer njegova zadaća nije bavljenje pogreškama o činjenicama, osim ako, i u mjeri u kojoj te pogreške mogu povrijediti ljudska prava i temeljene slobode zajamčene Ustavom. Ustavni sud u tom smislu svoje odluke zasniva na činjenicama utvrđenima u sudskom postupku, osim ako

podnositelj ustavne tužbe ne iznese ozbiljne, relevantne i dostatne razloge zbog kojih bi od tog pravila bilo potrebno odstupati.

8. U konkretnom slučaju, vezano uz činjenično pitanje postojanja ili nepostojanja prezaduženosti odnosno drugog stečajnog razloga na strani dužnika, Ustavni sud ne nalazi relevantne razloge za odstupanje od stajališta opisanog u prethodnoj točki.

Podnositeljica je, naime, pravomoćno odbijena sa svojim prijedlogom (iz istog razloga nije uspjela ni sa revizijom) - zbog nedostatka aktivne legitimacije.

Tek podredno razlog za odbijanje njezinog prijedloga odnosno za odbacivanje revizije jest utvrđenje suda da na strani dužnika ne postoji zakonom propisani stečajni razlog.

Stoga čak i ako je podnositeljica utemeljeno ukazivala, tijekom postupka i/ili u ustavnoj tužbi, da ovakvo utvrđenje suda proturječi "stanju spisa" (to jest nalazu i mišljenju vještaka iz 2013.) - ta okolnost ne mijenja činjenicu da je podnositeljici za pokretanje stečajnog postupka nedostajala aktivna legitimacija.

Vezano uz ovo pitanje podnositeljica tek iznosi tvrdnju da je "nesporno bila vjerovnik stečajnog dužnika u trenutku podnošenja prijedloga, za tražbinu utvrđenu nepravomoćnom presudom" i da je "imala svojstvo vjerovnika u trenutku donošenja rješenja St-210/13 od 22.11.2013. g. najmanje za troškove stečajnog postupka St-210/13 koji su i određeni na teret stečajnog dužnika rješenjem St-210/13 od 22.11.2013. o obustavi stečajnog postupka".

8.1. Aktivna legitimacija predlagatelja propisana je pretpostavka za pokretanje stečajnog postupka i mora biti ispunjena u kontinuitetu a ne samo u vrijeme podnošenja prijedloga za pokretanje stečajnog postupka (odluka Ustavnog suda broj: U-III-4963/2008 od 30. ožujka 2011.; "Narodne novine" broj 43/11.).

Kako je to i navedeno u osporenom rješenju Visokog trgovačkog suda, tražbina podnositeljice u iznosu (glavnice) od 1.114.170,14 kn nepravomoćno je (prvostupanjskom parničnom presudom) utvrđena 29. lipnja 2012., dok je 9. travnja 2013. pravomoćno (drugostupanjskom presudom) utvrđena tražbina u iznosu od 794.831,02 kn te se za taj iznos podnositeljica namirila u ovršnom postupku 1. srpnja 2013. Prema tome, okolnost da je postupak obustavljen na osnovi (makar i pogrešnog) utvrđenja prvostupanjskog suda da nema prezaduženosti dužnika ne može promijeniti činjenicu da je podnositeljica izgubila svojstvo vjerovnika za pravomoćno utvrđeni dio tražbine budući da je tu tražbinu namirila.

Nenamireni i pravomoćno odbijeni dio njezine tražbine stečajni sud nije ni po kojoj osnovi dužan ocijeniti kao "vjerojatno postojeću" tražbinu. Ocjena o "vjerojatnosti postojanja tražbine" pripada stečajnom sudu (v. također odluku Ustavnog suda broj: U-III-4963/2008 od 30. ožujka 2011.), uz obvezu (kao i u svakom drugom slučaju) da za svoju ocjenu iznese

valjane i dostatne razloge, a to su u konkretnom slučaju učinili i Visoki trgovački sud i Vrhovni sud. Pritom su se očito rukovodili nedvojbenom činjenicom da se radi o tražbini o kojoj je pravomoćno presuđeno u sudskom postupku, a činjenica pravomoćnosti ukazuje da je prije riječ o izvjesno nepostojećoj, nego o vjerojatno postojećoj tražbini.

Za pitanje podnositeljčinog "svojstva vjerovnika ... najmanje za troškove stečajnog postupka St-210/13" mjerodavan je članak 53. stavak 7. SZ-a/96, koji glasi:

"Članak 53.

(...)

(7) U rješenju o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, stečajno vijeće će odrediti tko je dužan snositi troškove postupka.

(...)"

Iz citirane zakonske odredbe jasno proizlazi da je prepušteno stečajnom vijeću da odluči o troškovima postupka ovisno o okolnostima svakog pojedinog slučaja kad se prijedlog za otvaranje stečajnog postupka pokaže neosnovanim odnosno ovisno o razlozima zbog kojih se pokaže neosnovanim. U konkretnom slučaju sud je odredio troškove postupka na teret podnositeljice kao osobe koja je neosnovano angažirala tijela sudbene vlasti na vođenju postupka protiv dužnika.

Situacija na koju ukazuje podnositeljica, u kojoj bi ona (hipotetski) imala "svojstvo vjerovnika za troškove stečajnog postupka", uređena je stavkom 9. članka 53. SZ-a/96, kako to jasno navodi i Visoki trgovački sud. Ta zakonska odredba glasi:

"Članak 53.

(...)

(9) Ako se utvrdi da je dužnik do završetka prethodnoga postupka postao sposoban za plaćanje, postupak će se obustaviti. Troškove provedenoga postupka u tom slučaju snosi dužnik."

Situacija iz citirane odredbe u konkretnom se slučaju nije dogodila, jer u postupku nije mogla biti utvrđena "naknadno stečena" sposobnost dužnika za plaćanje, kod činjenice da dužnik nije ni bio nesposoban za plaćanje (kako je to utvrdio sud). Iz tog razloga nije bilo mjesta primjeni stavka 9. članka 53. SZ-a/96 odnosno obustavi postupka i određivanju troškova na teret dužnika. Stoga je u žalbenom postupku preinačeno prvostupanjsko rješenje o obustavi postupka te se pravomoćno okončani postupak odbijanjem prijedloga, uz određivanje troškova na teret podnositeljice u smislu stavka 7. članka 53. SZ-a/96.

9. Izloženo upućuje na zaključak da je prijedlog za pokretanje stečajnog postupka u konkretnom slučaju imao ulogu svojevrsnog "supstituta" za pravomoćno odbijanje dijela tužbenog zahtjeva u parničnom postupku, kao, u konačnici, i obraćanje Ustavnom sudu - kako zbog toga razloga, tako i zbog "gubitka" daljnjeg iznosa od 95.950,00 kn na ime (prema ocjeni nadležnog suda) neosnovanog predlaganja da se nad dužnikom otvori stečajni postupak.

Iako se podnositeljica u ustavnoj tužbi pozvala na cijeli niz prava zaštićenih Ustavom i Konvencijom, koja su povrijeđena u postupku radi otvaranja stečaja, nezadovoljstvo ishodom postupka, samo za sebe, nije argument za podnošenje redovnih i izvanrednih pravnih lijekova, a napose za podnošenje ustavne tužbe. Ustavna tužba je posebno ustavnopravno sredstvo zaštite ustavnih prava u pojedinačnim slučajevima. Stoga nije dostatno pozvati se u ustavnoj tužbi na povrede koje su rezultat navodnih nezakonitosti što ih je počinilo nadležno tijelo ili sud. Protiv takvih nezakonitosti pravnu zaštitu pružaju redovni i specijalizirani sudovi uz osiguranje više stupnjeva sudske zaštite. One iznimno mogu biti i predmet ispitivanja pred Ustavnim sudom, ali samo ako i u mjeri u kojoj mogu povrijediti ljudska prava i temeljne slobode zaštićene Ustavom. U ustavnoj tužbi nije dostatno ponoviti razloge koji su već istaknuti u žalbenim ili revizijskim postupcima pred sudom, niti je dostatno samo navesti ustavna prava koja se smatraju povrijeđenima. Ustavna tužba mora sadržavati konkretne i obrazložene razloge eventualne povrede određenog ustavnog prava, a ako je pritom riječ o ustavnom jamstvu jednakosti pred zakonom, vlastiti slučaj valja dovesti, kad god je to moguće, u vezu s ostalim sličnim slučajevima i obrazložiti u čemu je on ustavnopravno specifičan da bi morao biti ispitan pred Ustavnim sudom.

10. Imajući u vidu sve navedeno, Ustavni sud je ocijenio da u konkretnom slučaju podnositeljici nije povrijeđeno nijedno ustavno odnosno konvencijsko pravo, slijedom čega je, na temelju članaka 73. i 75. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst), donio odluku kao u izreci.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Ingrid Antičević Marinović, v. r.

Zagreb, 26. listopada 2017.